bida, Är hon gången ut på mord? Hwarför wil hon andra skämma, Som ej sjelf nån åra har? Pluto skal dit owett hämna, Näcken skal du få til karl.

7. Sen kom Venus straxt der efter, Antog henne för sin Nymph; Sade Wishet wet ej bätter, Än at kalla älskog skymf. Fatta mod, Begyn at spela, På din luta med behag; Manfolk skal dig intet fela, Eller tryta någon dag.

8. Straxt gick Phoebus utur marken, Wäster om wär höga pol, Alla Gudar wek ur parken, Der en hwar satt på sin stol. Jag, som af förundran rördes, Wiste intet hwar jag war, Blef dock likwäl tådan förder Af et wäder, som mig bar.

9. Nu tycks mig alla Gudar undra, På den fräcka Jungfru-dans. Jupiter han tyckes dundra Med sin grymma tordöns glantz; Pluto färdig war at döma Den förmätna Nymphens mod, Så at Charon lärer göma Henne snart i Stygis Flod.

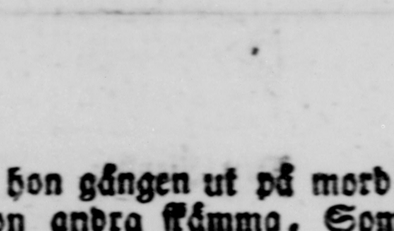

Fyra helt Nya och Nöjsamma

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Hjärtans hjärta, hjärta lilla, Håll dit hjärta ꝛc.

Den Andra:

En Ros och en Ört af de blekaste blad, ꝛc.

Den Tredje:

Men war jag icke willer, Ja willer war jag nog, ꝛc.

Den Fierde:

Sist då jag besökte Flora, Arla i en Blomster-park, ꝛc.

Deßa Fyra kan man sjunga som man behagar, hittar man på rätta Melodien, går de ganska wäl.

kostar 1 Skill.

Falun, P. O. Axmar. 1802.

GS 549

Den Trebje:

1.

Men mar jag ide wilter, Ja neiter mar jag noa. Wir jag gitt ira och fria, ha, ha, ha, tria, Och ide en unger piga den gamla färingen foga.

2. Jaa idntie Herre bliwa, Hwer fi-ringens Hena-katt, Wen twi bet gamla Fröke, ha, ha, Fröke, Som jag drog meb bwar gröke jag fitt bem intet fatt.

3. Twi dig din gamla harpa, Du narra-wig min Lof, Med sina mänga pengar, ha, ha, penar, Jaa arwa fadars Strängar, jag war bå wild ei flof.

4. Hon gömer sina penningar fielf granbt wil sit Fäp, Jag mälle denne klappa, ha, ha,

13. Swart.

man san så.

9. Hall-dyster som en Hund, Den ingen tycker bar, Ded sanna mäka Hyader, ha, ha, Hyader, Det sinaste och ofnygger, Hon bryter ada bar.

10. Som Fallebred i ldre, Är bolkend bruka sin, Berrybb med wart och Färe, ha, ha, Färe, sissom den wattu-fare, Som Bonden för i åkren sin.

11. Ded brådt som sylle-lappar, De sinsa sit och bit, Och béla stoppen lisa, ha, ha, lisa, Od mius som på en Fritsa, Stul bet ge nä'n optit.

12. Hon bäster burmubet sinda, Siffom et sat Fele, Natt som en Soferanza, ha, ha, ranza, i rysen när hon wanzar, på golfwet af och sit.

1.

Hjärtans hjärta! hjärta lilla! Håll dit hjärta intil mitt. Låt ej falska hjärtan skilja, Ädla hjärtat ifrån mitt: Tänk man på hwad kärleks plågor, Som mitt hjärta mände få, När så många kärleks lågor, Ur mitt hjärta mände gå.

2. Hjärtans hjärta! håll i hjärtat, Hwad mitt hjärta dig förtror! Då skal utan sorg och smärta Hjärtan twå snart sammanbo. Haf nu tack för frögd och gamman, Önskar jag med största skål, At wi snart få lefwa samman, Hjärtans hjärta! lef nu wäl!

3 Hjärtans toker! toker lilla! Bry dig ej om hjärtat mit, Pärlor man ej plägar spilla, För jag menar hjärtat dit, Tala ej om hjärtans plågor, Jag kan ondt i magen få, När jag hör at kärleks lågor, Wil ur Pojkars hjärtan gå.

4. Hjärtans toker! toker lilla! Intet må du mig förtro; Ty förutan sorg och smärta, Folk med folk bör sammanbo, Nu til tack för frögd och gamman, Önskar jag med största skål, Du, som nylig kom från Amman, Hjärtans toker! lef nu wäl!

5. Hjärtans Gubbe! toker stora! Haf grann akt på pärlan din, Eljest går hon snart förlora, Om hon ej sluts in i skrin: Engelsk lås du därför sätt, Eljest spiller Pärlan pär-

Den Fjerde:

1.

Sist då jag besökte Flora, Arla i en Blomsterpark, Fick jag se Fru Aurora, I en rosenfärgad mark; Strax derefter jag och skåda Phoebus i sin klara wagn, Sen kom Iris mig at båda Til Poetisk dikt och klang.

2. Jag blef häpen af alt detta: Men Apollo gaf mig mod, Han sad': nytt skal du få weta Jag blef modder der jag stog. Strax derefter kom ur skogen, Fram en löjlig giftsjuk Dame, Sönt hon än ej sjelf war mogen, Såld hon domar dock för kram.

3. Hon war klädder som en toka, I Veneris klädedrägt; Lögner war hon lärd at koka; Altid had' hon nytt project; Afvirild förde hon i barmen; Giftas qwalde henne mäst; Ofta önskte hon i barmen, Alla Jungfrur då af päst.

4. Jalosi och afwundsjuka, Mot hwar enda rener Nymph, Jemte annan list at bruka, War för henne ingen skymf; Ofta hörd jag henne ropa: Ack! Fru Fröja hjelp din träl, Få mig hit den som kan bota, Kärleks yrslen i min själ.

5. Hwarför skal jag gå allena, Och de andre sku få Mån? Säj! Ungkarlar hwad I mena, Wil I ej ha mig til mån? Säj! hwad har I til at klandra? Ell' hwad bruken I för list? Är jag ej så god som andra? Jo lånat bättre tror jag wist.

6. Men Minerva, som ej lida, Kunde hennes smäde-ord, Sade: hör min Jungfru

bida

Den Andra:

1.

Om jag ock en fårt ulvalt be blefalle blad, Som jag höfwer utwalt mig, Ja om det wore den förlande dag, Hälf heller wil jag lefwa hos dig, Min bygliga Docka och liljone gren, Wäl jag drager bort så lefwer du allen: Wren andå förjer jag för dig.

2. Jag draget mig bort til at wandra; Din otro, den höfwer jag wäl förut, Du talar ock findar med andra, Min bygliga Docka och liljone gren, Wäl jag drager bort så lefwer du allen, Wren andå förjet jag för dig.

3. Ja